

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΗ υπ' αριθμ. 26/2020
ΤΟΥ ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Ε' Τμήματος
Συνεδρίαση της 19^{ης} Φεβρουαρίου 2020

Σύνθεση:

Πρόεδρος: Μεταξία Ανδροβιτσανέα, Αντιπρόεδρος του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Μέλη: Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Αφροδίτη Κουτούκη, Δήμητρα Κεφάλα, Αντώνιος Τατσόπουλος, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριος Μακαρονίδης, Αθηνά Αλεφάντη, Ιωάννης Χατζηνέκουρας και Ιωάννα Λεμπέση, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγήτρια: Αικατερίνη Πουλίδου, Πάρεδρος του Ν.Σ.Κ.

Αριθμός ερωτήματος: 1. Το υπ' αριθμ. πρωτ. ΔΙΔΑΔ/Φ.58/868/24093/18.9.2019 έγγραφο του Τμήματος Πειθαρχικής Ευθύνης και Δεοντολογίας της Διεύθυνσης Διαχείρισης Ανθρώπινου Δυναμικού του Υπουργείου Εσωτερικών και 2. το υπ' αριθμ. πρωτ. ΔΙΔΑΔ/Φ.58/855/οικ.49860/28.12.2018 έγγραφο του ανωτέρω Τμήματος.

Περίληψη ερωτήματος: Κατόπιν της κατ' ουσία συμπερίληψης του δεύτερου ερωτήματος στο διευρυμένο πρώτο ερώτημα, ερωτάται ενόψει των κειμένων διατάξεων και των δεδομένων που παρέχονται από αυτά:

Α. α) Η άσκηση αίτησης ακύρωσης ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου από υπάλληλο Δήμου συνδεόμενο με αυτόν με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου κατά απόφασης πειθαρχικού συμβουλίου υπαλλήλων ΟΤΑ Α' και Β' βαθμού με την οποία επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, καθώς και η προθεσμία άσκησής της, έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα για την εκτέλεση της εν λόγω

πειθαρχικής ποινής κατ' ανάλογη εφαρμογή της διάταξης της παρ.5 του άρθρου 142 του Υ.Κ. (ν. 3528/2007) για την προσφυγή των μονίμων υπαλλήλων ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας;

β) Σε περίπτωση που απαιτείται η υποβολή και ευδοκίμηση αίτησης αναστολής εκτέλεσης προκειμένου να ανασταλεί η εκτέλεση της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης ο υπάλληλος τίθεται σε αυτοδίκαιη αργία κατ' ανάλογη εφαρμογή της διάταξης της περ. β' της παρ. 1 του άρθρου 103 του Υ.Κ.;

Β. α) Από πότε και με ποια διαδικασία καταγγέλλεται σύμβαση εργασίας υπαλλήλου του Δημοσίου συνδεδεμένου με αυτό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, στον οποίο επιβλήθηκε με αμετάκλητη απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης και ειδικότερα: **1)** για την καταγγελία της σύμβασης που είναι υποχρεωτική σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012, απαιτείται να ακολουθηθεί η διαδικασία της παρ. 2 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988; και **2)** η πειθαρχική απόφαση εκτελείται και η σύμβαση του υπαλλήλου καταγγέλλεται από την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας για την άσκηση ενδίκου μέσου ή από την κοινοποίηση της απόφασης καταγγελίας της σύμβασης κατά τα οριζόμενα στην παρ. 2 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988; Εφόσον δε κριθεί ότι η σύμβαση εργασίας καταγγέλλεται από την κοινοποίηση της απόφασης καταγγελίας στον υπάλληλο ποια η υπηρεσιακή κατάσταση του υπαλλήλου μέχρι την εν λόγω κοινοποίηση;

β) Διαφοροποιείται η απάντηση στα ως άνω ερωτήματα σε περίπτωση που τα ίδια ακριβώς ως άνω δεδομένα αφορούν σε υπάλληλο Δήμου (σχετικές διατάξεις άρθρο πέμπτο παρ. 2 του ν. 4057/2012 και άρθρο 202 του ν. 3584/2007 «Κώδικας Δημοτικών και Κοινοτικών υπαλλήλων»);

Επί του ως άνω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Ε' Τμήμα) γνωμοδότησε ως ακολούθως:

Νομοθετικό πλαίσιο

1. Στο άρθρο 103 παρ. 3 και 4 του ισχύοντος Συντάγματος ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 103

«1. ... 2. ... 3. Οργανικές θέσεις ειδικού Επιστημονικού καθώς και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού μπορούν να πληρούνται με προσωπικό που

προσλαμβάνεται με σχέση ιδιωτικού δικαίου. Νόμος¹ ορίζει τους όρους για την πρόσληψη, καθώς και τις ειδικότερες εγγυήσεις τις οποίες έχει το προσωπικό που προσλαμβάνεται. 4. Οι δημόσιοι υπάλληλοι που κατέχουν οργανικές θέσεις είναι μόνιμοι εφόσον αυτές οι θέσεις υπάρχουν. Αυτοί εξελίσσονται μισθολογικά σύμφωνα με τους όρους του νόμου και, εκτός από τις περιπτώσεις που αποχωρούν λόγω ορίου ηλικίας ή παύονται με δικαστική απόφαση, δεν μπορούν να μετατεθούν χωρίς γνωμοδότηση ούτε να υποβιβαστούν ή να παυθούν χωρίς απόφαση υπηρεσιακού συμβουλίου, που αποτελείται τουλάχιστον κατά τα δύο τρίτα από μόνιμους δημοσίου υπαλλήλους. Κατά των αποφάσεων των συμβουλίων αυτών επιτρέπεται προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όπως νόμος ορίζει. 5. ... 6. Οι διατάξεις των προηγούμενων παραγράφων έχουν εφαρμογή και στους υπαλλήλους της Βουλής, οι οποίοι κατά τα λοιπά διέπονται εξ ολοκλήρου από τον Κανονισμό της, καθώς και στους υπαλλήλους των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου».

2. Με το άρθρο πρώτο του ν. 4057/2012 (Α' 54/14.3.2012) με τίτλο «Πειθαρχικό Δίκαιο Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του Κεφαλαίου ΣΤ' του μέρους Δ' του ισχύοντος έως τότε Υ.Κ. (ν. 3528/2007), δηλαδή οι διατάξεις περί αργίας και αναστολής άσκησης καθηκόντων. Ειδικότερα, στο άρθρο 103 παρ. 1 περ. δ του ν. 3528/2007 «Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ.» (Α' 26/9.2.2007), όπως η παρ. 1 είχε αντικατασταθεί με το άρθρο πρώτο του ν. 4057/2012 (Α' 54/14.3.2012) και στη συνέχεια αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 της υποπαραγράφου Ζ3 του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222/12.11.2012) ορίζονταν το εξής:

Άρθρο 1

«Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία:

α) ... β) ... γ) ... δ) ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής ή της προσωρινής παύσης, ...»

Επίσης, στις διατάξεις της περίπτωσης 6 της υποπαραγράφου Ζ3 της παρ. Ζ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012 (Α' 222) ορίζονταν «6. Οι διατάξεις των άρθρων 103 και 104 του Υπαλληλικού Κώδικα (ν. 3528/2007), 107 και 108 του

¹ Με έρεισμα την παρ. 3 του άρθρου 103 του Σ. τέθηκε σε ισχύ το π.δ. 410/1988.

Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007), και 88 και 89 του Κώδικα Δικαστικών Υπαλλήλων (ν. 2812/2000), όπως ισχύουν, έχουν εφαρμογή και στο προσωπικό που εργάζεται με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στις υπηρεσίες, οι υπάλληλοι των οποίων διέπονται από τους ανωτέρω Κώδικες ...».

Με το άρθρο 3 του ν. 4325/2015 «Εκδημοκρατισμός της Διοίκησης – Καταπολέμηση Γραφειοκρατίας – Αποκατάσταση Αδικιών και άλλες διατάξεις» (Α' 47/11.5.2015) τροποποιήθηκε το μέχρι τότε υφιστάμενο νομικό καθεστώς της αυτοδίκαιης αργίας των δημοσίων και δημοτικών υπαλλήλων. Ειδικότερα στις παρ. 1 και 2 του άρθρου 3 του ίδιου ως άνω νόμου ορίζονται τα εξής:

Άρθρο 3

«Αποκατάσταση του τεκμηρίου αθωότητας στην πειθαρχική διαδικασία

1. Οι διατάξεις του άρθρου πρώτου του Ν. 4057/2012 (Α' 54), των περιπτώσεων 1-9 της υποπαραγράφου Ζ3 της παρ. Ζ' του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 (Α' 222), του άρθρου 14 του Ν. 4111/2013 (Α' 18), της παρ. 6 του άρθρου 25 του Ν. 4203/2013 (Α' 235), των άρθρων 14, 15 και 16 του ν. 4210/2013 (Α' 254), των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 29 του ν. 4305/2014 (Α' 237) και των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 69 του ν. 4310/2014 (Α' 258) καταργούνται.

2. Το άρθρο 103 του ν. 3528/2007 (Α' 26) αντικαθίσταται ως εξής:

«Άρθρο 103 Αυτοδίκαιη αργία

1. Τίθεται αυτοδίκαια σε αργία:

α) Ο υπάλληλος ο οποίος στερήθηκε την προσωπική του ελευθερία, ύστερα από ένταλμα προσωρινής κράτησης ή δικαστική απόφαση, έστω και αν απολύθηκε με εγγύηση.

β) Ο υπάλληλος στον οποίο επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης. Η αργία αρχίζει από την κοινοποίηση της πειθαρχικής απόφασης και λήγει την τελευταία ημέρα της προθεσμίας άσκησης προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας ή την ημέρα που δημοσιεύθηκε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, εφόσον έχει ασκηθεί προσφυγή.

γ) Ο εκπαιδευτικός ή υπάλληλος που υπηρετεί σε σχολείο, σε βάρος του οποίου ασκήθηκε ποινική δίωξη για οποιοδήποτε έγκλημα κατά της γενετήσιας ελευθερίας ή για οποιοδήποτε έγκλημα οικονομικής εκμετάλλευσης της γενετήσιας ζωής.

2. Ο υπάλληλος επανέρχεται αυτοδίκαια στα καθήκοντα του, εάν εκλείψει ο λόγος για τον οποίο έχει τεθεί σε αργία. 3. Η διαπιστωτική πράξη θέσης σε αργία ή επανόδου εκδίδεται από το αρμόδιο για το διορισμό όργανο.»

Με το **άρθρο δεύτερο του ιδίου ως άνω νόμου** αντικαταστάθηκαν οι διατάξεις του μέρους Ε' (άρθρο 106-146), του ισχύοντος έως τότε Υ.Κ. (ν. 3528/2007). Πρόκειται, για τις διατάξεις του πειθαρχικού δικαίου, που περιλαμβάνουν την αναφορά των πειθαρχικών παραπτώματων και ποινών, την σχέση της πειθαρχικής δίκης με την ποινική, τα πειθαρχικά όργανα, την πειθαρχική διαδικασία, την διαδικασία ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου, την πειθαρχική απόφαση, την άσκηση ένστασης και την άσκηση προσφυγής.

Ειδικότερα, στο **άρθρο 141 παρ. 8 του Υ.Κ. (ν. 3528/2007)**, όπως αυτή **προστέθηκε με το άρθρο πρώτο παρ. ΣΤ, υποπαρ. ΣΤ 2 του ν. 4152/2013 (Α' 107/9.5.2013)** ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις των πειθαρχικών συμβουλίων που εκδίδονται μετά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και επιβάλλουν τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού και της οριστικής παύσης δεν υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου αλλά σε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», στο δε **άρθρο 142 παρ. 1 και 5 του ιδίου ως άνω νόμου** ορίζονται τα εξής: «1. Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά των αποφάσεων του Δευτεροβαθμίου Πειθαρχικού Συμβουλίου που επιβάλλουν τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού ή της οριστικής παύσης

5. Η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και η άσκησή της δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης, με εξαίρεση τις πειθαρχικές αποφάσεις που επιβάλλουν την ποινή της οριστικής παύσης ή του υποβιβασμού ...»

Με το **άρθρο τέταρτο του ιδίου ως άνω νόμου** ορίζεται ότι:

Άρθρο 4

«1. Οι διατάξεις του παρόντος νόμου, που αναφέρονται σε θέματα αργιών, καθώς και εκείνες με τις οποίες προβλέπονται πειθαρχικά παραπτώματα και πειθαρχικές ποινές, εφαρμόζονται αναλόγως για το προσωπικό του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου που κατέχει οργανικές θέσεις. Σε περίπτωση που επιβληθεί στον υπάλληλο αμετάκλητα η

πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του είναι υποχρεωτική.

2. Τα πειθαρχικά συμβούλια του παρόντος νόμου έχουν αρμοδιότητα για τα θέματα αργιών, πειθαρχικού δικαίου και καταγγελίας από την υπηρεσία της σύμβασης εργασίας του προσωπικού της προηγούμενης παραγράφου.

3. Σπουδαίο λόγο σύμφωνα με το άρθρο 53 του π.δ. 410/1988 (Α' 191) για την καταγγελία από την υπηρεσία της σύμβασης εργασίας, μπορεί να αποτελεί η τέλεση κάθε πειθαρχικού παραπτώματος, διατηρουμένων σε ισχύ των ρυθμίσεων του άρθρου 55 του ίδιου διατάγματος»

Με το άρθρο πέμπτο παρ. 2, 3 και 4 του ίδιου ως άνω νόμου ορίζεται ότι:

Άρθρο 5

«1 ...

2. Οι διατάξεις του παρόντος νόμου, που αναφέρονται σε θέματα αργιών, καθώς και εκείνες με τις οποίες προβλέπονται πειθαρχικά παραπτώματα και πειθαρχικές ποινές, εφαρμόζονται αναλόγως για το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου αυτών.

3. Τα πειθαρχικά συμβούλια του παρόντος νόμου έχουν αρμοδιότητα για τα θέματα αργιών και πειθαρχικού δικαίου του μόνιμου προσωπικού και του προσωπικού ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου αυτών, καθώς και για θέματα καταγγελίας από την υπηρεσία της σύμβασης εργασίας του παραπάνω προσωπικού ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.(...).

4. Σπουδαίο λόγο σύμφωνα με το άρθρο 202 του Κώδικα Κατάστασης δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4584/2007 (Α' 143), για την καταγγελία από την υπηρεσία της σύμβασης εργασίας προσωπικού ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, μπορεί να αποτελεί η τέλεση κάθε πειθαρχικού παραπτώματος, διατηρουμένων σε ισχύ των ρυθμίσεων του άρθρου 204 του ίδιου ως άνω νόμου»

Με το άρθρο όγδοο παρ. 1 του ίδιου ως άνω νόμου ορίζεται ότι:

Άρθρο 8

«Καταργούμενες διατάξεις

Καταργείται κάθε διάταξη των νόμων 3528/2007, 3584/2007, καθώς και του π.δ. 410/1988 που αντίκειται στις ρυθμίσεις του παρόντος νόμου ή ρυθμίζει διαφορετικά τα θέματα που διέπονται από αυτόν ...»

3. Στο π.δ/γμα 410/1988 (ΦΕΚ Α' 191) που αφορά τους μισθωτούς του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ., οι οποίοι προσλαμβάνονται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, προς πλήρωση οργανικών θέσεων ειδικού επιστημονικού, ως και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού προβλέπονται, μεταξύ άλλων, τα εξής:

Άρθρο μόνο

«Κωδικοποιούνται σε ενιαίο κείμενο οι ισχύουσες διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας, που αφορούν το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου με τίτλο «Κώδικας του προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» ως εξής:»

Άρθρο 46

«Περιπτώσεις λύσης της σύμβασης εργασίας

Η σύμβαση εργασίας λύεται: α) ... β) ... γ) ... δ) ... Με την καταγγελία ε) ...»

Άρθρο 53

«Καταγγελία της σύμβασης εργασίας από την υπηρεσία

1. Η σύμβαση της εργασίας μπορεί να καταγγελθεί από την υπηρεσία οποτεδήποτε για σπουδαίο λόγο. Σπουδαίο λόγο αποτελεί ιδίως:

α) Η παράβαση το άρθρου 38 παρ. 1 περιπτ. α'.

β) Η παράβαση καθήκοντος κατά τον ποινικό Κώδικα ή άλλο ειδικό ποινικό νόμο.

γ) Η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των καθηκόντων για δεκαπέντε (15) τουλάχιστον κατά συνέχεια ημέρες.

δ) Η παραβίαση απορρήτων της υπηρεσίας.

ε) Η διάπραξη μέσα σε ένα έτος από τότε που έχει τελεστεί αδίκημα που τιμωρήθηκε τουλάχιστον με πρόστιμο ίσο με τις αποδοχές ενός μήνα, άλλου αδικήματος που μπορεί να επισύρει την ίδια ποινή.

στ) Η κατά σύστημα ανάρμοστη συμπεριφορά κατά την εκτέλεση των καθηκόντων.

ζ) Η σοβαρή απείθεια στις νόμιμες εντολές των προϊσταμένων.

2. Η καταγγελία της σύμβασης εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου αυτού, γίνεται με απόφαση του αρμόδιου για την πρόσληψη οργάνου, μετά από σύμφωνη

ατιολογημένη γνώμη του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου. Η λύση της σύμβασης εργασίας επέρχεται από την ανακοίνωση της απόφασης στον απασχολούμενο.»

Άρθρο 89

«Εφαρμογή εργατικής νομοθεσίας

Όπου στον Κώδικα αυτό δεν ορίζεται διαφορετικά, εφαρμόζονται συμπληρωματικά οι διατάξεις της εργατικής νομοθεσίας για τη σύμβαση εξαρτημένης εργασίας».

4. Στο ν. 3584/2007 **«Κύρωση του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων»** (ΦΕΚ Α 143/28.6.2007), σχετικά με την έκταση εφαρμογής των διατάξεών του και την διαίρεση της ύλης προβλέπονται τα ακόλουθα:

Άρθρο 3

«Έκταση εφαρμογής-Διαίρεση ύλης

Στις διατάξεις του παρόντος Κώδικα υπάγεται το πάσης φύσεως προσωπικό των Ο.Τ.Α., ως κατωτέρω:

1. Στις διατάξεις του πρώτου μέρους υπάγεται το μόνιμο προσωπικό:

α. των Δήμων,

β. των Κοινοτήτων,

γ. των Δημοτικών και Κοινοτικών Ιδρυμάτων και

δ. των Συνδέσμων και των λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. των Ο.Τ.Α

2. Στις διατάξεις του δεύτερου μέρους υπάγεται το προσωπικό Ειδικών θέσεων και το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου.

Στο άρθρο **145 του ανωτέρω Κώδικα**, που εντάσσεται στο πρώτο μέρος αυτού, στην **παράγραφο 8**, η οποία προστέθηκε στο άρθρο αυτό με την υποπαράγραφο ΣΤ. 3 της παραγράφου ΣΤ του άρθρου πρώτου του ν.4152/2013 (Α' 107/9.5.2013) ορίζεται ότι: «Οι αποφάσεις των πειθαρχικών συμβουλίων που εκδίδονται μετά την ημερομηνία δημοσίευσης του παρόντος νόμου στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και επιβάλλουν τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού και της οριστικής παύσης δεν υπόκεινται σε ένσταση ενώπιον του Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου αλλά σε προσφυγή ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας», στο δε άρθρο **147 παρ. 1 του ιδίου ως άνω κώδικα** ορίζονται τα εξής: «1. Δικαίωμα προσφυγής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας έχουν οι μόνιμοι υπάλληλοι κατά των αποφάσεων του

Δευτεροβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου που επιβάλλει τις πειθαρχικές ποινές του υποβιβασμού ή της οριστικής παύσης».

Στα άρθρα **194 και 202 του ανωτέρω κώδικα** που εντάσσονται στο «ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ-ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ ΕΙΔΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΜΒΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ» του ανωτέρω κώδικα ορίζεται ότι:

Άρθρο 194

«Περιπτώσεις λύσης της σύμβασης εργασίας

Η σύμβαση εργασίας λύεται:

α... β... γ... δ. με την καταγγελία»

Άρθρο 202

«Καταγγελία της σύμβασης εργασίας από την υπηρεσία

1. Η σύμβαση εργασίας μπορεί να καταγγελθεί από την υπηρεσία οποτεδήποτε για σπουδαίο λόγο. Σπουδαίο λόγο αποτελεί ιδίως:

- α. η παράβαση της παρ. 1 περ. α' του άρθρου 111 του παρόντος,
 - β. η παράβαση καθήκοντος κατά τον Ποινικό Κώδικα ή άλλους ειδικούς νόμους,
 - γ. η αποδοχή οποιασδήποτε υλικής έννοιας ή ανταλλάγματος για το χειρισμό υπόθεσης από υπάλληλο κατά την άσκηση των καθηκόντων του,
 - δ. η χαρακτηριστικώς αναξιοπρεπής ή ανάξια για υπάλληλο διαγωγή εντός ή εκτός υπηρεσίας
 - ε. η παραβίαση απορρήτων της υπηρεσίας κατά τις κείμενες διατάξεις,
 - στ. η αδικαιολόγητη αποχή από την εκτέλεση των υπηρεσιακών καθηκόντων πάνω από είκοσι δύο (22) εργάσιμες ημέρες συνεχώς ή πάνω από τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες σε διάστημα ενός (1) έτους,
 - ζ. η εξαιρετικώς σοβαρή απείθεια,
 - η. η άμεση ή μέσω τρίτου προσώπου συμμετοχή σε δημοπρασία την οποία διενεργεί ο Ο.Τ.Α. στον οποίο ανήκει ο υπάλληλος ή επιτροπή μέλος της οποίας είναι αυτός.
2. Η καταγγελία της σύμβασης εργασίας μπορεί να γίνει για οποιοδήποτε παράπτωμα αν:

- α) κατά την προηγούμενη της διάπραξης αυτού διετία, είχαν επιβληθεί στον υπάλληλο τρεις τουλάχιστον πειθαρχικές ποινές ίσες με τις αποδοχές ενός (1) μηνός, ή
- β) κατά το προηγούμενο της διάπραξης αυτού έτος, είχε τιμωρηθεί ο υπάλληλος για το ίδιο αδίκημα με πρόστιμο ίσο με τις αποδοχές ενός (1) μηνός.

3. Η καταγγελία της σύμβασης εργασίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος γίνεται με απόφαση του αρμοδίου για την πρόσληψη οργάνου, μετά από σύμφωνη και αιτιολογημένη γνώμη του οικείου υπηρεσιακού συμβουλίου. Η λύση της σύμβασης εργασίας επέρχεται από την ανακοίνωση της απόφασης στον απασχολούμενο».

Ερμηνεία και Εφαρμογή διατάξεων

Από τις προαναφερόμενες διατάξεις, ερμηνευόμενες αυτοτελώς και σε συνδυασμό, προκύπτουν τα εξής:

5. Ο ν. 4057/2012 αποτελεί την πρώτη νομοθετική πρωτοβουλία για ενιαία πειθαρχική αντιμετώπιση, διαδικαστική και ουσιαστική, όλων των υπαλλήλων του κράτους, των ΟΤΑ και των ν.π.δ.δ., όλων δηλαδή των υπαγομένων υπαλλήλων στους νόμους 3528/2007, 3584/2007 και στο π.δ. 410/1988 (Νικ. Πανταζής «Πειθαρχικό Δίκαιο Δημοσίων Υπαλλήλων» σελ. 1^η, πρβλ. ΣτΕ 3098/2017 7 μ. σκ.5^η, 932/2018 σκ. 4^η). Ειδικότερα, με τα άρθρα τέταρτο παρ. 1 και πέμπτο παρ. 2 του ανωτέρω νόμου προβλέπεται η ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων του νόμου αυτού, που αφορά στο μόνιμο προσωπικό του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ., μεταξύ άλλων και ως προς τα θέματα των αργιών, στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. που κατέχει οργανική θέση (αρ. τέταρτο παρ. 1) και στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των ν.π.δ.δ. αυτών (αρ. πέμπτο παρ. 2). Στη συνέχεια, με τις διατάξεις της περίπτωσης 6 της υποπαραγράφου Ζ3 της παρ. Ζ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, ρητά επεκτάθηκε η εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 103 του ν. 3528/2007 και 107 του ν. 3584/2007 για τη θέση σε αυτοδίκαιη αργία και στο προσωπικό που εργάζεται με οποιαδήποτε σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου στις υπηρεσίες, οι υπάλληλοι των οποίων διέπονται από τον Υπαλληλικό Κώδικα και τον Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων.

Ακολούθως, με την παρ.1 του άρθρου 3 του ν. 4325/2015 καταργήθηκαν οι διατάξεις της περίπτωσης 6 της υποπαραγράφου Ζ3 της παρ. Ζ' του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, πλην όμως δεν εθίγη η ρύθμιση των άρθρων τέταρτο παρ. 1 και πέμπτο παρ. 2 του ν. 4057/2012, οι οποίες όριζαν, αντιστοίχως, ότι τόσο στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. που κατέχει οργανική θέση όσο και στο προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των ν.π.δ.δ. αυτών, έχουμε ανάλογη εφαρμογή ως προς τις διατάξεις του νόμου αυτού που ρυθμίζουν τα θέματα των αργιών, μεταξύ

των οποίων και οι διατάξεις του άρθρου 103 του ν. 3528/2007 όπως ισχύει σήμερα μετά την αντικατάστασή του με την παρ. 2 του άρθρου 3 του ν. 4325/2015.

6. Σύμφωνα με την ισχύουσα σήμερα νομολογία (ΣτΕ 3098/2017 7μ. σκ. 5^η, 1021/2018 σκ. 6^η, 1482/2018 σκ. 3^η): «5. Επειδή, όπως δεχόταν παγίως η νομολογία (βλ. ιδίως Σ.Τ.Ε. 1122/2011, 1444/2008 7μ., 2126/2008) κατά την ερμηνεία των διατάξεων του π.δ. 410/1988, η τέλεση πειθαρχικού παραπτώματος από το προσωπικό με σχέση ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου ή των ν.π.δ.δ. που κατέχει οργανικές θέσεις δεν συνδεόταν με την επιβολή πειθαρχικής ποινής, παρά μόνο στις περιπτώσεις που επιβαλλόταν έγγραφη επίπληξη ή πρόστιμο μέχρι τις αποδοχές ενός μήνα, αλλά εντασσόταν, μετά από σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη του υπηρεσιακού συμβουλίου της οικείας υπηρεσίας του προσωπικού αυτού, στη διαδικασία καταγγελίας της σύμβασης. Η αναφερόμενη δε από την καταγγελία διαφορά διεπόταν από τους κανόνες του ιδιωτικού δικαίου και αρμόδια για την επίλυσή της ήταν τα πολιτικά δικαστήρια. Με τις διατάξεις του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012, και προκειμένου, σύμφωνα με την αιτιολογική έκθεση, το νέο πειθαρχικό δίκαιο να καταλάβει όσο το δυνατόν περισσότερες κατηγορίες υπαλλήλων, προβλέφθηκε, το πρώτον, η αναλογική εφαρμογή ορισμένων διατάξεων του πειθαρχικού δικαίου των μονίμων υπαλλήλων στο προσωπικό του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου που κατέχει οργανικές θέσεις και, συγκεκριμένα, των διατάξεων που αφορούν τα πειθαρχικά παραπτώματα και τις πειθαρχικές ποινές (βλ. Τμήμα Α' του Μέρους Ε' του Υπαλληλικού Κώδικα – άρθρα 106 έως 121), δηλαδή, σε αντίθεση με τις προϊσχύουσες και ήδη καταργηθείσες (βλ. άρθρο όγδοο του ν. 4057/2012) διατάξεις του άρθρου 39 παρ. 1 του π.δ. 410/1988, σύμφωνα με τις οποίες οι πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονταν στο προσωπικό αυτό ήταν μόνον η έγγραφη επίπληξη και το πρόστιμο μέχρι τις αποδοχές ενός μήνα, για τα πειθαρχικά παραπτώματα του προσωπικού αυτού που ορίζονται στο άρθρο 107 του Υπαλληλικού Κώδικα προβλέπεται πλέον η επιβολή των πειθαρχικών ποινών που ορίζονται στο άρθρο 109 παρ. 1 αυτού, μεταξύ των οποίων ο υποβιβασμός έως δύο βαθμούς (περ. στ) και, η σοβαρότερη όλων, οριστική παύση (περ. η), από τα ίδια πειθαρχικά συμβούλια που έχουν αρμοδιότητα επί των μονίμων υπαλλήλων (βλ. άρθρο τέταρτο παρ. 2 του ν. 4057/2012). Συνεπώς, το πειθαρχικό καθεστώς του προσωπικού αυτού έχει μεταβληθεί σε σχέση με αυτό που ίσχυε βάσει του π.δ. 410/1988. Και τούτο διότι στο προσωπικό αυτό επιβάλλονται πλέον οι οριζόμενες στο άρθρο 109 παρ. 1 του Υπαλληλικού Κώδικα πειθαρχικές ποινές, οι οποίες θίγουν την

υπηρεσιακή του κατάσταση και δεν διαφέρουν ως προς την εκτελεστότητά τους από τις αντίστοιχες πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονται, δυνάμει των αυτών διατάξεων, στους μονίμους υπαλλήλους, εφόσον αποβλέπουν στον ίδιο σκοπό δημοσίου συμφέροντος, ήτοι στην άσκηση κρατικής πειθαρχικής εξουσίας και εκδίδονται, κατόπιν ειδικής διοικητικής διαδικασίας, από τα ίδια πειθαρχικά συμβούλια, τα οποία έχουν αποφασιστική αρμοδιότητα, συγκροτούνται με πράξη του αρμοδίου Υπουργού και στα οποία συμμετέχουν πρόσωπα που διαθέτουν ειδικές γνώσεις και εμπειρία (δικαστικοί λειτουργοί και μέλη του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους) και παρέχουν εχέγγυα ορθής διεξαγωγής της διαδικασίας και επαρκούς αντιμετώπισης των υποθέσεων (βλ. εισηγητική έκθεση). Τούτο, ειδικότερα προκύπτει για την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, η οποία σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012, αν καταστεί αμετάκλητη (λόγω μη άσκησης κατ' αυτών ενδίκων μέσων ή σε περίπτωση άσκησής τους, λόγω τελεσίδικης απόρριψης αυτών), καθιστά υποχρεωτική την καταγγελία της οικείας σύμβασης εργασίας. Από τη διάταξη δηλαδή αυτή συνάγεται ότι η απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου, με την οποία επιβάλλεται η παραπάνω πειθαρχική ποινή σε υπάλληλο που ανήκει στο προσωπικό αυτό, είναι εκτελεστή διοικητική πράξη, η οποία υπόκειται σε αυτοτελή και ευθεία δικαστική προσβολή ήδη σε στάδιο πριν την καταγγελία της σύμβασης εργασίας και η διαφορά που αναφύεται από την έκδοση της πράξης αυτής είναι διοικητική».

7. Τα ανωτέρω ισχύουν και για το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των ν.π.δ.δ. αυτού, καθώς το πειθαρχικό καθεστώς του προσωπικού αυτού έχει μεταβληθεί σε σχέση με αυτό που ίσχυε βάσει του ν. 3584/2007, αφού με τις διατάξεις της παρ. 2 του άρθρου πέμπτου του ν. 4057/2012 προβλέφθηκε το πρώτον η αναλογική εφαρμογή των διατάξεων του πειθαρχικού δικαίου των μονίμων υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. που αφορούν τα πειθαρχικά παραπτώματα και τις πειθαρχικές ποινές και στο προσωπικό αυτό, δηλαδή, σε αντίθεση με τις προϊσχύουσες και ήδη καταργηθείσες (βλ. άρθρο όγδοο του ν. 4057/2012) διατάξεις του άρθρου 189 παρ. 1 του ν. 3584/2007, σύμφωνα με τις οποίες ο πειθαρχικές ποινές που επιβάλλονταν στο προσωπικό αυτό ήταν μόνον η έγγραφη επίπληξη και το πρόστιμο μέχρι τις αποδοχές ενός μήνα, για τα πειθαρχικά παραπτώματα του προσωπικού αυτού που ορίζονται στο άρθρο 107 του Υ.Κ. προβλέπεται πλέον η επιβολή των πειθαρχικών ποινών που ορίζονται στο άρθρο 109 παρ. 1 αυτού μεταξύ των οποίων ο υποβιβασμός έως δυο βαθμούς και η

οριστική παύση από τα ίδια πειθαρχικά συμβούλια που έχουν αρμοδιότητα επί των μονίμων υπαλλήλων (βλ. άρθρο πέμπτο παρ. 3 του ν. 4057/2012).

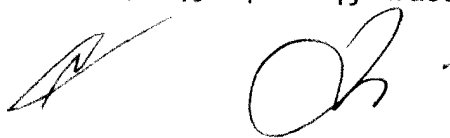
8. Οι διαφορές που ανακύπτουν από την αμφισβήτηση αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων του ν. 4057/2012 σχετικά με την επιβολή της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης στο προσωπικό που υπηρετεί στο Δημόσιο ή στα ν.π.δ.δ. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου (βλ. άρθρο τέταρτο παρ. 1 του ν. 4057/2012) και στο προσωπικό που υπηρετεί στους δήμους και στα ν.π.δ.δ. αυτών με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου (βλ. άρθρο πέμπτο παρ. 2 του ν. 4057/2012) είναι διοικητικές. Περαιτέρω, η εκδίκαση των διαφορών αυτών ανήκει στην ακυρωτική αρμοδιότητα των Διοικητικών Εφετείων, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 εδ. γ' του ν. 702/1977, εφόσον αφορούν στην εν γένει υπηρεσιακή κατάσταση του προσωπικού αυτού, ενόψει και του ότι κατά των αποφάσεων των ανωτέρω πειθαρχικών συμβουλίων δεν προβλέπεται η άσκηση προσφυγής ουσίας ούτε από τη διάταξη του άρθρου 103 παρ. 4 του Συντάγματος ούτε από άλλη διάταξη νόμου, καθόσον δεν είναι δυνατή στο ανωτέρω προσωπικό η δυνάμει του άρθρου τέταρτου παρ. 1 και πέμπτου παρ. 2 του ν. 4057/2012 αναλογική εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 141 παρ. 8 και 142 παρ. 1 και 5 του Υ.Κ., οι οποίες αφορούν σε ζητήματα άσκησης ενδίκων βοηθημάτων κατά των αποφάσεων που επιβάλλουν τις ποινές της οριστικής παύσης και του υποβιβασμού και όχι σε ζητήματα πειθαρχικών παραπτώματων και ποινών (ΣΤΕ 3098/2017 7μ σκ. 6^η και 7^η, 1021/2018 σκ. 7^η και 8^η, 932/2018 σκ. 2^η, 1482/2018 σκ. 4^η, 2255/2019 σκ. 5, σε Συμβούλιο 371, 376, 377/2017 που αφορούν προσωπικό του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου και 373, 374, 375/2017 σε Συμβούλιο που αφορούν προσωπικό Δήμων με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου).

Κατά τις διατάξεις του άρθρου 52 του π.δ/τος 18/1989 (ΦΕΚ Α'), όπως τούτο ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 35 του ν. 2721/1999 (112 Α), το άρθρο 34 του ν. 3772/2009 (112 Α') και το άρθρο 10 του ν. 3900/2010 (213 Α'), οι οποίες εφαρμόζονται και στις υποθέσεις ακυρωτικής διαδικασίας ενώπιον των Διοικητικών Εφετείων (άρθρο 4 παρ. 1 και 2 του ν. 702/1977, ΦΕΚ 268 Α'), το Δικαστήριο σε Συμβούλιο μπορεί μετά από αίτηση εκείνου που άσκησε αίτηση ακυρώσεως, να αναστείλει την εκτέλεση της προσβαλλόμενης πράξεως, με συνοπτικά αιτιολογημένη απόφαση, η οποία εκδίδεται σε συμβούλιο (παρ. 2).

9. Η αυτοδίκαιη θέση υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, σε περίπτωση κατά την οποία έχει επιβληθεί σ' αυτόν, με απόφαση πειθαρχικού συμβουλίου η ποινή της

οριστικής παύσεως δεν επιφέρει την λύση της υπαλληλικής σχέσεως ούτε την απώλεια της οργανικής θέσεως ή του κατεχομένου από τον υπάλληλο βαθμού ούτε αποτελεί πράξη απολύσεως του υπαλλήλου από την υπηρεσία ή πράξη εκτελέσεως της σχετικής αποφάσεως του πειθαρχικού συμβουλίου, αλλά συνιστά προσωρινό διοικητικό μέτρο, το οποίο συνεπάγεται την για λόγους δημοσίου συμφέροντος διακοπή της ενεργού ασκήσεως των υπηρεσιακών καθηκόντων των υπαλλήλων, κατά την διάρκεια της εκκρεμότητας της πειθαρχικής του υποθέσεως. Περαιτέρω, από καμιά διάταξη νόμου δεν παρέχεται κατά της σχετικής διοικητικής πράξεως περί θέσεως σε κατάσταση αυτοδίκαιης αργίας δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ουσίας, η άσκηση της οποίας συνεπάγεται κατά το νόμο την αναστολή εκτελέσεως της πειθαρχικής αποφάσεως αλλά μόνον δικαίωμα ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως, ούτε είναι δυνατόν να συναχθεί από τις διατάξεις των άρθρων 142 παρ. 5 και 103 παρ. 1 εδ. β του Υ.Κ. ότι διαρκούντος του ανασταλτικού αποτελέσματος της προσφυγής ουσίας κατά της σχετικής πειθαρχικής αποφάσεως δεν δύναται να εκδοθεί διοικητική πράξη περί αυτοδίκαιης θέσεως του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας, δεδομένου ότι ο ίδιος ο νομοθέτης ρητώς προβλέπει την έκδοση της πράξεως αυτής σε περίπτωση επιβολής από το πειθαρχικό συμβούλιο στον διωκόμενο υπάλληλο της ποινής της οριστικής παύσεως (Σ.τ.Ε 2163/2004 7μ, σκ. 17^ο).

10. Συνεπώς, εφόσον η προθεσμία για την άσκηση της αίτησης ακύρωσης και η άσκησή της ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου από υπάλληλο Δήμου συνδεόμενο με αυτόν με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου κατά απόφασης πειθαρχικού συμβουλίου υπαλλήλων ΟΤΑ Α' και Β' βαθμού, με την οποία του επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα για την εκτέλεση της εν λόγω πειθαρχικής απόφασης κατά αναλογική, δυνάμει των διατάξεων της παρ. 2 του άρθρου πέμπτου του ν. 4057/2012, εφαρμογή των διατάξεων της παρ. 5 του άρθρου 142 του Υ.Κ. για την προσφυγή των μονίμων υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. ενώπιον του ΣτΕ και στο προσωπικό ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου των δήμων και των ν.π.δ.δ. αυτών, επειδή η δυνάμει της παρ. 2 του άρθρου πέμπτου του ν. 4057/2012 αναλογική εφαρμογή των διατάξεων του νόμου αυτού και στο ανωτέρω προσωπικό, δεν αφορά σε ζητήματα άσκησης ενδίκων βοηθημάτων κατά αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων του ν. 4057/2012, που επιβάλλουν την ποινή της οριστικής παύσης, απαιτείται,

προκειμένου ν' ανασταλεί η εκτέλεση της ανωτέρω πειθαρχικής απόφασης, η ευδοκίμηση αιτήματος του υπαλλήλου του Δήμου ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου για τη χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της απόφασης (άρθρο 52 παρ. 1 και 5 του π.δ/τος 18/1989).

Το γεγονός δε, της χορήγησης υπό του Δικαστηρίου αναστολής εκτελέσεως της πειθαρχικής απόφασης, με την οποία επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης του υπαλλήλου δεν εμποδίζει την υπό του αρμοδίου οργάνου έκδοση της διοικητικής πράξης περί αυτοδίκαιης θέσης του σε κατάσταση αργίας, καθόσον η έκδοση αυτής σε περίπτωση κατά την οποία έχει επιβληθεί στον υπάλληλο η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, δεν αποτελεί πράξη εκτελέσεως της σχετικής απόφασης του πειθαρχικού συμβουλίου, ώστε διαρκούσης της χορηγηθείσας αναστολής εκτελέσεως της εν λόγω πειθαρχικής απόφασης να μην δύναται να εκδοθεί διοικητική πράξη περί αυτοδίκαιης θέσης του υπαλλήλου σε κατάσταση αργίας κατ' αναλογική εφαρμογή των διατάξεων της περ. β' της παρ. 1 του άρθρου 103 του ΥΚ.

11. Την καταγγελία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου μόνο για σπουδαίο λόγο, προβλέπει ο νομοθέτης για ορισμένες ειδικές κατηγορίες εργαζομένων, παρέχοντας έτσι σ' αυτές μεγαλύτερη προστασία. Σε μια τέτοια δε κατηγορία ανήκουν οι απασχολούμενοι στο Δημόσιο και τα Ν.Π.Δ.Δ. με σχέση ιδιωτικού δικαίου (βλ. Δ. Ζερδελή, *Το δίκαιο της καταγγελίας*, εκδ. 1995, σελ. 62 επ.) Συνεπώς, η έννοια του σπουδαίου λόγου κατ' άρθρο 53 π.δ. 410/1988 εξομοιώνεται με την έννοια του σπουδαίου λόγου κατ' άρθρο 672 Α.Κ.. Σπουδαίος λόγος για την καταγγελία της σύμβασης εργασίας αποτελεί κυρίως η ουσιώδης παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων, αλλά και άλλα περιστατικά που, κατ' αντικειμενική κρίση, καθιστούν στην συγκεκριμένη περίπτωση μη ανεκτή για τον εργοδότη την περαιτέρω συνέχιση της σύμβασης, για την εκτίμηση δε της συνδρομής τέτοιων περιστατικών λαμβάνονται υπόψη η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη καθώς και οι ιδιαίτερες περιστάσεις που συνοδεύουν την συγκεκριμένη περίπτωση (Ολ. Α.Π. 10/1995).

12. Με την παρ. 3 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012 παραμένει ως σπουδαίος λόγος για την καταγγελία από την υπηρεσία της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας η τέλεση κάθε πειθαρχικού παραπτώματος, όπως άλλωστε αυτός (σπουδαίος λόγος) προβλέπεται με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988. Με την παρ. 2 του ανωτέρω νόμου δίδεται αποκλειστική αρμοδιότητα στα πειθαρχικά

συμβούλια και όχι πλέον στα υπηρεσιακά συμβούλια, για την εξέταση του συνόλου των πειθαρχικών υποθέσεων του προσωπικού με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου (που κατέχει οργανικές θέσεις), καθώς και τις περιπτώσεις θέσης σε αργία, αλλά και τις περιπτώσεις όπου συντρέχει λόγος καταγγελίας της σύμβασης του προσωπικού αυτού (Νικ. Πανταζής Πειθαρχικό Δίκαιο Δημοσίων Υπαλλήλων, σελ. 4^η). Με τη διάταξη παρ. 1 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988, που έχει χαρακτήρα δημόσιας τάξης και δεν επιτρέπει αντίθετη συμβατική ρύθμιση, απαιτείται η συνδρομή σπουδαίου λόγου για την καταγγελία της συμβάσεως εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου για τους απασχολούμενους στο Δημόσιο και τα Ν.Π.Δ.Δ., η οποία γίνεται από το αρμόδιο για την πρόσληψη όργανο, κατόπιν σύμφωνης και αιτιολογημένης γνώμης του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου, προσδίδοντας έτσι στην εν λόγω καταγγελία το χαρακτήρα της τυπικής και αιτιώδους δικαιοπραξίας. Σε περίπτωση δε, που η ως άνω σύμβαση εργασίας καταγγέλθηκε από το Δημόσιο είτε χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος είτε χωρίς να έχει προηγηθεί σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη του πειθαρχικού συμβουλίου, η καταγγελία αυτή είναι άκυρη και ο μισθωτός έχει δικαίωμα να ζητήσει μισθούς υπερημερίας για το μετά την καταγγελία και εφεξής χρονικό διάστημα.

13. Η προβλεπόμενη από την παρ. 1 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988 δυνατότητα καταγγελίας της σύμβασης μόνο για σπουδαίο λόγο ισχύει ως εγγύηση για την υπηρεσιακή κατάσταση των εν λόγω απασχολούμενων, ενώ περαιτέρω με την προβλεπόμενη από την παρ. 2 της ίδιας διάταξης, προηγούμενη της καταγγελίας, σύμφωνη και αιτιολογημένη γνωμοδότηση του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου θεσπίζεται μια ακόμη εγγύηση για τους ανωτέρω, αφού η καταγγελία για σπουδαίο λόγο δεν αποφασίζεται μονομερώς από τον εργοδότη δημόσιο αλλά μετά από σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη ανεξάρτητου οργάνου της Διοίκησης, ήτοι του πειθαρχικού συμβουλίου.

14. Σύμφωνα με την παρ. 2 της ανωτέρω διάταξης η απόφαση καταγγελίας εκδίδεται από το αρμόδιο για την πρόσληψη όργανο και ανακοινώνεται στον απασχολούμενο, οπότε και παράγει τα έννομα αποτελέσματά της, δηλ. επιφέρει τη λύση της σύμβασης εργασίας.

15. Από τη διατύπωση της παρ. 1 της ανωτέρω διάταξης «η σύμβαση της εργασίας μπορεί να καταγγελθεί», προκύπτει ότι ο νομοθέτης θέσπισε την καταγγελία ως αυτοτελή λόγο λύσης της σύμβασης εργασίας με το δημόσιο με τη νομική φύση και το περιεχόμενο που έχει στο εργατικό δίκαιο δηλ. ως διαπλαστικό δικαίωμα του

εργοδότη (βλ. Δούκα, *Η σύμβαση εξαρτημένης εργασίας με το δημόσιο*, σελ. 274), σε αντίθεση με τη ρύθμιση του εδ' β της παρ. 1 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012, όπου στην περίπτωση αυτή η καταγγελία, μετά την πρόβλεψη της επιβολής της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης και στους Ι.Δ.Α.Χ., η οποία ως προς την εκτελεστότητά της δεν διαφέρει από την αντίστοιχη που επιβάλλεται στους μονίμους, θεσπίζεται ως υποχρέωση του δημοσίου – εργοδότη, εφόσον έχει επιβληθεί στον υπάλληλο αμετάκλητα η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης, η δε άσκησή της είναι αναγκαία προκειμένου να εκτελεστεί η εν λόγω ποινή στο πλαίσιο της σύμβασης εξαρτημένης εργασίας, δηλ. να επέλθει η λύση της, καθώς ως λόγος αυτής δεν προβλέπεται η επιβολή της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης από τις διατάξεις του άρθρου 46 του ανωτέρω π.δ/τος.

16. Η πειθαρχική απόφαση, εκδιδόμενη είτε από πειθαρχικό προϊστάμενο είτε από πειθαρχικό συμβούλιο, διατυπώνεται εγγράφως και εμφανίζεται ως το τελικό συμπέρασμα του πειθαρχικού «δικαστή» σε σχέση με την ενοχή του διωκόμενου υπαλλήλου, αποτελεί δε συγχρόνως εκδήλωση κρίσης, αλλά και θέλησης διοικητικού οργάνου προς δημιουργία συγκεκριμένων νομικών αποτελεσμάτων. Μετά την έκδοση της απόφασης αυτής, η πειθαρχική εκκρεμότητα περαιώνεται οριστικά και το πειθαρχικό συμβούλιο αποξενώνεται πλήρως από την πειθαρχική υπόθεση, μη δυνάμενο να ανακαλέσει την απόφαση αυτή, όπως ρητά και χωρίς πρόβλεψη οποιασδήποτε εξαίρεσης, ορίζει το άρθρο 140 παρ. 5 του ν. 3528/2007, όπως ισχύει, αντικατασταθέν με το άρθρο πρώτο, παρ. ΣΤ, υποπαρ. ΣΤ. 4 του ν. 4152/2013 (Α'107) σύμφωνα με το οποίο: «*Η πειθαρχική απόφαση δεν ανακαλείται*». Συνεπώς ουδέν διοικητικό όργανο, ούτε το εκδόσαν ή προϊστάμενος αυτού έστω και ιεραρχικώς ανώτατο, έχει την εξουσία με νεώτερη πράξη αυτού, αντιθέτου περιεχομένου, να αλλοιώσει ρητά ή σιωπηρά την πειθαρχική απόφαση ή να την αναπέμψει προς νέα κρίση, εκτός εάν τούτο ειδικά προβλέπεται και ρυθμίζεται στο πλαίσιο ορισμένης διαδικασίας. Τέτοια είναι η πρόβλεψη της επανάληψης της πειθαρχικής διαδικασίας (άρθρο 143 ΥΚ) και της ένστασης (άρθρο 141 Υ.Κ.) που λειτουργούν υπό εγγυήσεις όμοιες ή παρεμφερείς προς τις ακολουθούμενες από τα δικαστήρια και που μπορούν να καλύπτουν λόγους ουσίας ή νομιμότητας (*Γνμδ Ν.Σ.Κ. 251/2017 σκ. 9^η*).

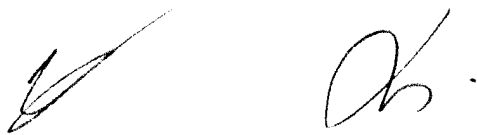
17. Στην περίπτωση των τακτικών δημόσιων υπαλλήλων, των οποίων η σχέση διέπεται αποκλειστικά από τους κανόνες του διοικητικού δικαίου η λύση της (σχέσης αυτής) χαρακτηρίζεται με τον όρο «απόλυση» ή «παύση». Το Σύνταγμα (άρθρο 103

παρ. 4) θεσπίζει μια ουσιώδη διοικητική εγγύηση που έχει σκοπό την αμερόληπτη κρίση για τη συνδρομή των προϋποθέσεων απόλυσης και συνίσταται στο ότι η διοικητική πράξη της απόλυσης εκδίδεται μετά από απόφαση του αρμόδιου υπηρεσιακού ή πειθαρχικού συμβουλίου.

Στην περίπτωση των δημόσιων υπαλλήλων που έχουν προσληφθεί σε θέσεις ειδικού επιστημονικού καθώς και τεχνικού ή βοηθητικού προσωπικού με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, η λύση της σχέσης επέρχεται είτε με την έκδοση διοικητικής πράξης απόλυσης είτε με την καταγγελία της σύμβασης τους. Κατά την κρατούσα στη θεωρία άποψη, η νομοθεσία (π.δ 410/1988 άρθρα 46-54) σύμφωνα με συνταγματική επιταγή (Σ άρθρο 103 παρ. 3), θεσπίζει και για τους υπαλλήλους αυτούς νομοθετική εγγύηση παρόμοια με εκείνη των τακτικών δημόσιων υπαλλήλων. Έτσι η απόλυση γίνεται μετά από απόφαση Υ.Σ. η δε καταγγελία της σύμβασης μετά από σύμφωνη αιτιολογημένη γνώμη του αρμόδιου πειθαρχικού συμβουλίου.

Με τη ρύθμιση του εδ. β' της παρ. 1 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012 προβλέπεται για τους Ι.Δ.Α.Χ. η κατά τα ανωτέρω νομοθετική εγγύηση αμερόληπτης κρίσης και στην περίπτωση της λύσης της σύμβασης δια της υποχρεωτικής καταγγελίας της, αφού το δημόσιο-εργοδότης προβαίνει σε αυτήν, μετά την επιβολή στον υπάλληλο από το οικείο πειθαρχικό συμβούλιο, ήτοι από ανεξάρτητο όργανο της Διοίκησης, της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, η οποία κατέστη αμετάκλητη είτε λόγω άπρακτης παρόδου της εξηκονθήμερης προθεσμίας προσβολής της ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου με την άσκηση του ενδίκου βοηθήματος της αίτησης ακύρωσης (παρ. 1 του άρθρου 46 του π.δ./τος 18/1989) είτε σε περίπτωση άσκησης αυτής λόγω ανέκκλητης απόρριψής της (ΣτΕ 3098/2017 7μ. σκ. 4^η), χωρίς εν προκειμένω να υπάρχει δυνατότητα τήρησης επιπροσθέτως της προβλεπόμενης από την παρ. 2 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988 διαδικασίας της προηγούμενης σύμφωνης αιτιολογημένης γνωμοδότησης του ανωτέρω πειθαρχικού συμβουλίου, προκειμένου το αρμόδιο όργανο να προβεί στην καταγγελία.

Τούτο διότι, με την αμετακλήτως επιβληθείσα πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης είτε με απόφαση των πειθαρχικών συμβουλίων (άρθρα 146 Α και 146 Β του Υ.Κ.) κατά της οποίας δεν ασκήθηκε αίτηση ακύρωσης στο Διοικητικό Εφετείο είτε μετά από απόφαση του Διοικητικού Εφετείου που επικυρώνει την επιβολή της εν λόγω ποινής από το πειθαρχικό συμβούλιο, η καταγγελία της σύμβασης καθίσταται υποχρεωτική για το αρμόδιο όργανο, προκειμένου να εκτελεστεί η ποινή της οριστικής παύσης δηλ. να επέλθει η λύση της σύμβασης εργασίας, χωρίς εξάλλου να

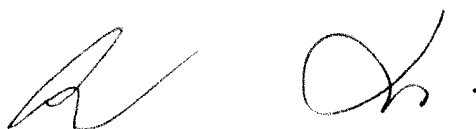

είναι κατά νόμο επιτρεπτό το πειθαρχικό συμβούλιο που αμετακλήτως έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η βαρύτητα του πειθαρχικού παραπτώματος που υπέπεσε ο υπάλληλος είναι τέτοια, ώστε να είναι προσηκούσα για τον κολασμό του η ποινή της οριστικής παύσης, δηλ. η λύση της σύμβασης εργασίας που συνδέει αυτόν με το Δημόσιο, αφού μετά την διάπραξη του πειθαρχικού παραπτώματος καθίσταται πλέον για το Δημόσιο μη ανεκτή η συνέχιση της σύμβασης εργασίας, να επανέλθει στην ίδια υπόθεση, παρότι έχει αποξενωθεί πλήρως από αυτήν και με την έκδοση νεώτερης πράξης του, ήτοι σύμφωνης αιτιολογημένης γνωμοδότησης, να κρίνει εάν τα ίδια πραγματικά περιστατικά που στοιχειοθετούν το πειθαρχικό παράπτωμα για το οποίο επεβλήθη στον υπάλληλο η ποινή της οριστικής παύσης συνιστούν ή όχι σπουδαίο λόγο κατ' άρθρο 672 Α.Κ. για την δια καταγγελίας λύση της σύμβασής του.

18. Συνεπώς, από την αμετάκλητη επιβολή στον υπάλληλο που υπηρετεί στο Δημόσιο και ν.π.δ.δ. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, καθίσταται υποχρεωτική για το αρμόδιο όργανο η καταγγελία της σύμβασης εργασίας του, σύμφωνα με τα ρητώς οριζόμενα στη διάταξη του εδ. β' της παρ. 1 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012 και τούτο ανεξάρτητα από το ότι η προθεσμία για την άσκηση ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου της αίτησης ακύρωσης και η άσκησή της κατά των αποφάσεων των πειθαρχικών συμβουλίων του ν. 4057/2012 δεν αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης για το εν λόγω προσωπικό, καθώς η ανωτέρω ρύθμιση είναι σύμφωνη τόσο με τα οριζόμενα στη διάταξη της παρ. 5 του άρθρου 142 του ως άνω νόμου για τους μόνιμους, σύμφωνα με την οποία, η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής και άσκησή της αναστέλλουν την εκτέλεση της πειθαρχικής απόφασης που επιβάλλει την πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης όσο και με το σκοπό του ανωτέρω νόμου, που είναι η ενιαία πειθαρχική αντιμετώπιση, διαδικαστική και ουσιαστική, όλων των υπαλλήλων του κράτους, των ΟΤΑ και των ΝΠΔΔ είτε είναι μόνιμοι είτε Ι.Δ.Α.Χ. Στην περίπτωση αυτή, της δια της υποχρεωτικής καταγγελίας από το αρμόδιο όργανο λύση της σύμβασης εργασίας του υπαλλήλου μετά από την επιβολή της αμετάκλητης πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης από το οικείο πειθαρχικό συμβούλιο του ν. 4057/2012, δεν υπάρχει δυνατότητα τήρησης της προβλεπόμενης από την παρ. 2 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988 διαδικασίας της προηγούμενης σύμφωνης αιτιολογημένης γνωμοδότησης του ανωτέρω πειθαρχικού συμβουλίου.

Η λύση της σύμβασης εργασίας επέρχεται από την ανακοίνωση της απόφασης καταγγελίας στον υπάλληλο και έως το χρονικό αυτό σημείο, ο υπάλληλος, που κατά αναλογική εφαρμογή του άρθρου 103 περ. β' της παρ. 1 του Υ.Κ. έχει τεθεί σε αυτοδίκαιη αργία, παραμένει στην κατάσταση αυτή. Τούτο διότι, και μεν σύμφωνα με τα οριζόμενα στην ανωτέρω διάταξη η αργία λήγει με το αμετάκλητο της ποινής της οριστικής παύσης, πλην όμως στην περίπτωση του μονίμου υπαλλήλου, για τον οποίο ρητά προβλέπει η διάταξη αυτή, με το αμετάκλητο της εν λόγω ποινής επέρχεται αυτοδικαίως η λύση της υπαλληλικής σχέσης του (άρθρο 144 παρ. 2 Υ.Κ.), πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει για το προσωπικό Ι.Δ.Α.Χ., όπου η λύση της σύμβασης εργασίας του επέρχεται από την ανακοίνωση σε αυτό της απόφασης καταγγελίας. Συνεπώς, για την ταυτότητα του νομικού λόγου έως ότου επέλθει η δια της υποχρεωτικής καταγγελίας λύση της σύμβασης, μεταξύ του αμετακλήτου της εν λόγω ποινής και της ανακοίνωσης της απόφασης καταγγελίας στον υπάλληλο, η αυτοδίκαιη αργία του συνεχίζεται, καθώς λόγοι δημοσίου συμφέροντος επιβάλλουν τη διατήρησή της έως τη λύση της σύμβασης.

Ενόψει, αφενός μεν, των διατάξεων των παρ. 2 και 3 του άρθρου πέμπτου του ν. 4057/2012 και του άρθρου 202 με τίτλο «καταγγελία της σύμβασης εργασίας από την υπηρεσία» του ν. 3584/2007, που περιέχουν ρυθμίσεις παρόμοιες κατά το μεγαλύτερο μέρος τους με αυτές των παρ. 1 και 2 του άρθρου τέταρτου του ανωτέρω νόμου και του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988, αφετέρου δε, του προαναφερόμενου σκοπού του ανωτέρω νόμου για ενιαία πειθαρχική αντιμετώπιση όλων των υπαλλήλων του κράτους, των Ο.Τ.Α και των Ν.Π.Δ.Δ., η κατά τα ανωτέρω απάντηση στο υπό στοιχ. Β. α) ερώτημα δεν διαφοροποιείται στην περίπτωση υπαλλήλου Δήμου συνδεδεμένου με αυτόν με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, καθώς μετά την μεταβολή του πειθαρχικού καθεστώτος του εν λόγω προσωπικού σε σχέση με αυτό που ίσχυε βάσει του ν. 3584/2007 και την σύνδεση έκτοτε της τέλεσης πειθαρχικού παραπτώματος με την επιβολή πειθαρχικής ποινής, η οποία ως προς την εκτελεστότητά της δεν διαφέρει από την αντίστοιχη που επιβάλλεται δυνάμει των αυτών διατάξεων της παρ. 1 του άρθρου 109 του Υ.Κ. στους μονίμους υπαλλήλους, όπως ακριβώς συνέβη και με τους Ι.Δ.Α.Χ του Δημοσίου και ν.π.δ.δ. δυνάμει των διατάξεων του εδ. α' της παρ. 1 και παρ. 2 του άρθρου τέταρτου του ν. 4057/2012, είναι επιβεβλημένη και στην περίπτωση υπαλλήλου Δήμου, της διάταξης του εδ. β' της παρ. 1 του ανωτέρω άρθρου αναλογικά εφαρμοζομένης, η υποχρεωτική καταγγελία της σύμβασης εργασίας από το αρμόδιο όργανο αυτού, προκειμένου να

εκτελεστεί η αμετάκλητη πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης δηλ. να επέλθει η λύση της σύμβασης, καθώς ως λόγος λύσης της δεν προβλέπεται η επιβολή της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης από τις διατάξεις του άρθρου 194 του ν. 3584/2007. Άλλωστε, η εκτέλεση της εν λόγω ποινής αποτελεί υποχρέωση του Δήμου, κατ' άρθρο 144 παρ. 1 του Υ.Κ. αναλογικά εφαρμοζομένου, αφού λόγοι προστασίας του δημοσίου συμφέροντος και της εύρυθμης λειτουργίας της υπηρεσίας αποκλείουν την παραμονή σε αυτήν του υπαλλήλου στον οποίο επεβλήθη η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης.

Στην εν λόγω περίπτωση, της δια της υποχρεωτικής καταγγελίας από το αρμόδιο όργανο του Δήμου λύσης της σύμβασης, δεν υπάρχει δυνατότητα τήρησης της προβλεπόμενης από την παρ. 3 του άρθρου 202 του ν. 3584/2007 διαδικασίας της προηγούμενης σύμφωνης αιτιολογημένης γνωμοδότησης του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου.

Έως ότου δε, επέλθει η δια της υποχρεωτικής καταγγελίας λύση της σύμβασης, μεταξύ του αμετακλήτου της ποινής της οριστικής παύσης του υπαλλήλου του Δήμου και της ανακοίνωσης της απόφασης καταγγελίας σε αυτόν, η αυτοδίκαιη αργία του συνεχίζεται.

Απάντηση

Ενόψει των προεκτεθέντων, στο ανωτέρω ερώτημα αρμόζει, κατά την ομόφωνη γνώμη του Τμήματος, η εξής απάντηση:

A. α) Προκειμένου να ανασταλεί η εκτέλεση επιβληθείσας με πειθαρχική απόφαση σε υπάλληλο Δήμου συνδεδεμένο με αυτόν με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, απαιτείται, η ευδοκίμηση αιτήματος του ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου για χορήγηση αναστολής εκτελέσεως της απόφασης (άρθρο 52 παρ. 1 και 5 του π.δ/τος 18/1989).

A. β) Το γεγονός δε, της χορήγησης υπό του Δικαστηρίου αναστολής εκτελέσεως της πειθαρχικής απόφασης, με την οποία επιβλήθηκε η πειθαρχική ποινή της οριστικής παύσης στον ανωτέρω υπάλληλο δεν εμποδίζει την υπό του αρμοδίου οργάνου έκδοση διοικητικής πράξης περί αυτοδίκαιης θέσης του σε κατάσταση αργίας.

B. α) και β) Από την αμετάκλητη επιβολή στον υπάλληλο που υπηρετεί στο Δημόσιο και ν.π.δ.δ. με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου καθώς και στον ανωτέρω υπάλληλο

Δήμου της πειθαρχικής ποινής της οριστικής παύσης, καθίσταται υποχρεωτική για το αρμόδιο όργανο η καταγγελία της σύμβασης εργασίας τους.

Στην περίπτωση αυτή, δεν υπάρχει δυνατότητα τήρησης της προβλεπόμενης από τις παρ. 2 του άρθρου 53 του π.δ. 410/1988 και παρ. 3 του άρθρου 202 του ν. 3584/2007 διαδικασίας της προηγούμενης σύμφωνης αιτιολογημένης γνωμοδότησης του οικείου πειθαρχικού συμβουλίου.

Η λύση της σύμβασης εργασίας τους επέρχεται από την ανακοίνωση της απόφασης καταγγελίας σε αυτούς, μεταξύ δε του αμετακλήτου της ποινής της οριστικής παύσης και της ανακοίνωσης της απόφασης καταγγελίας, η αυτοδίκαιη αργία τους συνεχίζεται.

Θεωρήθηκε

Αθήνα, 03-03-2020

Η Πρόεδρος του Τμήματος

Μεταξία Ανδροβιτσάνεα

Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Η Εισηγήτρια

Αικατερίνη Πουλίδου

Πάρεδρος του Ν.Σ.Κ.